tohoto názoru, který se zákonem nedá se srovnati, neprovedl žal. úřad dalších čerpacích pokusů, ač dosavadní výsledky pokusů sám shledal nedostatečnými.

Muselo proto nař. rozhodnutí býti zrušeno podle § 7 zák. o ss.

Bezpodstatny jsou naproti tomu námitky stížnosti, jež opírají se o zákonná ustanovení o vodoprávním propůjčování vodních práv užívacích, neboť odběr spodních vod, o nějž v daném případě v podstatě běží, nemůže sám o sobě býti předmětem propůjčení práva k užívání vody podle vodního zákona, ježto právní poměry v příčině spodních vod nedošly v zákoně vodním úpravy (srov. Boh. A 5242/25, Budw. A 6188, 6480 a j.).

Č. 10.185.

Občanství státní: Z pouhé okolnosti, že žadatel i jeho děd se narodili v Haliči, ač žadatel, jeho otec i děd bydlí od desetiletí na území Podk. Rusi, kde zejména bydlil jeho děd též v době směrodatné podle zák. čl. XVIII:1871, nelze ještě usuzovati, že uvedené osoby měly rak. státní příslušnost.

(Nález ze dne 30. listopadu 1932 č. 18.917.)

Věc: Mojžíš B. v Mukačevě (adv. Dr. Angelo Goldstein z Prahy) proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Min. vnitra rozhodlo nař. výměrem, že st-l, obchodník v Mukačevě, není čsl. státním občanem podle § 1 č. 1 úst. zák. č. 236/20, ježto neměl v žádné obci ležící na nynějším území Čsl. republiky domovského práva vůbec, poněvadž o přijetí do svazku některé zdejší obce se vůbec neucházel a také ani nebyl přijat, a tak podle § 48 zák. čl. L:1879 domovského práva si nezískal.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvážil nss toto:

Oproti výroku žal. úřadu, že st-l není čsl. státním občanem podle § 1 č. 1 zák. č. 236/20 namítá stížnost, že st-l jest čsl. státním občanem, neboť bylo prokázáno, že jeho děd bydlil nepřetržitě od r. 1842 až do r. 1901 v obci V. B., kde se narodil i st-lův otec r. 1862. Tím dovolává se nepřímo zák. čl. XVIII:1871, což činil již v řízení správním.

Podle domovského listu č. 452/21 st-lem předloženého totiž má domovské právo v Mukačevě, jehož nabyl na základě § 2 zák. č. 222/1896 ř. z. usnesením městského zastupitelstva z 10. června 1921. Domovským listem č. 389/21 potvrdila obec B., že Šalamoun B. (otec st-lův), obchodník v B., narozený 23. února 1862 v B., má v této obci domovské právo na základě § 6 zák. čl. XXII:1886. Z toho jest zřejmo, že se st-l dovolával domovského práva odvozeně po svém otci, resp. po dědovi, pro jehož určení jest směrodatný zák. čl. XVIII:1871.

Že by otec st-lův (resp. jeho děd) byl se zřetelem na zák. čl. XVIII: 1871 cizincem, žal. úřad netvrdí, jmenovitě neděje se tak ani poslední větou nař. rozhodnutí, kde se mluví o domovském právu podle § 48 zák. čl.

L:1879, a nelze na cizi (bývalou rakouskou) státní příslušnost otce, resp. děda st-lova usuzovati již z toho, že st-l i jeho děd se narodili v Haliči.

Podle § 7 zák. čl. XVIII:1871 stal se každý státní občan uherský již podle zákona příslušníkem obce, pod jejíž svrchovaností byl v době vyhlášení zákona, tedy vzhledem na ustanovení § 4 obce, ve které v čas vyhlášení zákona bydlil neb se zdržoval. Cit. zákon byl vyhlášen 10. června 1871. Podle § 9 tohoto zák. jest pro příslušnost nezletilých dětí rozhodující domovská příslušnost otcova, nebo pokud soudním rozhodnutím péče o dítě byla přenesena na matku, domovská příslušnost této. Na případy, na které nelze použíti těchto předpisů o domovské příslušnosti, má pak cit. zákonný článek v § 10 a násl. ustanovení zvláštní.

Ze správních spisů vysvítá, že představenstvo obce B. potvrdilo úředně dne 6. února 1929 na výpisu z hlavní daňové knihy, že Heřman B., býv. obyvatel obce B., platil tam daně od r. 1871 až do r. 1879 inclusive. Z výpisu plyne, že platil daň i za r. 1869. Jde tu tedy o kritickou dobu podle zák. čl. XVIII:1871.

Za tohoto stavu věci bylo na žal. úřadě, aby nejprve zjistil, zdali děd st-lův Heřman B. nabyl domovské příslušnosti v B. podle zák. čl. XVIII: 1871, zejména podle jeho § 7, a zdali v této domovské příslušnosti ho následoval otec st-lův a st-l sám. Žal. úřad však tak neučinil, ač tu jde o věc pro posouzení daného případu rozhodnou, spočívá tedy jeho rozhodnutí na řízení neúplném a podstatně vadném.

Č. 10.186.

Občanství státní: O předpokladech nabytí stát. občanství čsl. podle § 2, resp. 1:1 úst. zák. č. 236/20 na základě narození, resp. domovského práva v obci bývalého Uherska, z níž čsl. republice připadla jen část.

(Nález ze dne 30. listopadu 1932 č. 18.918.)

Věc: Jakub F. v Užhorodě proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Min. vnitra v Praze vyslovilo nař. rozhodnutím, že st-l, obchodník s pivem a vínem ve velkém a výrobce šumivého vína v Užhorodě, není čsl. státním občanem, ježto se na území nynější čsl. republiky nenarodil a neměl domovského práva v některé obci náležející k území čsl. republiky nejpozději od 1. ledna 1910, takže náležitostem zák. č. 236/20 stanoveným v §§ 2 a 1 č. 1 nevyhověl a také nežádal o přiznání čsl. státního občanství podle § 9 téhož zák. v předepsané, nyní již propadlé lhůtě. Jmenovaný posledně bydlil na té části obce V., která při stanovení státních hranic připadla Rumunsku.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvážil nss toto:

Oproti výroku žal. úřadu, že st-l není čsl. státním občanem, ježto se na území nynější čsl. republiky nenarodil a neměl domovského práva v některé obci náležející k území čsl. republiky nejpozději od 1. ledna 1910,